

Bez Kristus augšāmcelšanās nebūtu eiropiskas Latvijas

Jānis Vanags dievkalpojuma laikā Liepājas Svētās Trīsvienības katedrālē. Foto: No Jāņa Vanaga personiskā krājuma.

Eiropa, kristīgā civilizācija un arī eiropiska Latvija balstās Lieldienu Kristus augšāmcelšanās brīnumā, Lieldienu dievkalpojumā sacīja Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas arhibīskaps Jānis Vanags.

“Mēs esam pieraduši dzīvot eiropiskā Latvijā. Mums liekas pats par sevi saprotams no kristietības pasmeltais uzskats, ka cilvēks ir vērtība, kas jācieņa, ka viņa tiesības ir jācieņa un brīvība jāaizsargā. Kristīgā ētika, kas izteikta desmit baušļos, liekas neapstrīdams pamats attiecībām sabiedrībā,” sacīja Vanags.

Vienlaikus garīdznieks aicināja pamēģināt iztēlē padzīvot Latvijā, kurā Kristus nav augšāmcelies.

“Nav eiropiskas Latvijas, nav eiropisku cilvēku tiesību un brīvību. Nav pašas Eiropas

un kristīgās civilizācijas. Nav dievnamu un mākslas darbu, nav dievkalpojumu. Nav evaņģēlija, nav piedošanas, ir tikai nesaudzīga bauslība. Nav Jaunās Derības un mēs nevaram teikt “Mūsu Tēvs debesīs”, jo tas, kurš ir Debesīs, nav Tēvs, bet tiesnesis, kas taisnīgi notiesā grēku,” sacīja arhibīskaps.

Vanags norādīja, ka ir iniciatīvas, kuras vēlētos atbrīvot dzīvi mūsu zemē no visa kristīgā.

“Taču, ja pamēģināsim, tad atklāsim, ka dzīve eiropiskā un latviskā Latvijā līdz ar pašu mūsu esību ir sakņota augšāmcelšanās notikumā. Tādēļ, sveicinot cits citu ar Lieldienu sveicienu “Kristus ir augšāmcelies”, lūgšim un strādāsim, lai mūsu dzīvē, zemē un tautā viņš patiešām būtu dzīvs un ceļtu augšup Latviju,” aicināja Vanags.

LETA

Valsts prezidenta uzruna 1949. gada 25. marta deportāciju piemiņai pie Brīvības pieminekļa

Mēs šodien esam atnākuši 42 322 cilvēku dēļ. Savu līdzcilvēku, bērnu, vecāku, vecvecāku, kaimiņu un novadnieku dēļ, kuru likteņus samala 1949. gada 25. marta deportēšana prom no dzimtenes.

Tā ir mūsu vēsture, neaizmirsīsim to! Mēs noliecam galvu to priekšā, kas izturēja un izdzīvoja.

Un mēs pieminam ar klusuma brīdi tos, kuru vairs nav starp mums.

Liecinieki un laikabiedri!

Daudzus no mums ar izsūtītajiem saista sadragātas vai pārrautas ģimenes saites. Ikviens no mums ir zaudējis no tā triecienu, ko padomju okupācijas vara spēja vienā naktī nodarīt Latvijai.

Šo datumu atcerēties nav nedz personīgs, nedz oficiāls pienākums. Tā ir iespēja to darīt šeit, pie Brīvības pieminekļa. Tā ir iespēja dzīvot savā valstī un neciest no represijām. Tā ir iespēja izvēlēties savu un savu bērnu likteni. Tā ir iespēja būt kopā ar savu tautu savās mājās.

Neviens nespēj pagriezt laiku atpakaļ un nevar labot vēsturi. Bet mēs varam vienmēr mācīties no tās dalībniekiem.

Mācīties to, cik vērtīga ir brīvība. Brīvība, kuru nevar pārdot vai mainīt pret īstermiņa ieguvumiem. Brīvību ir viegli pazaudēt, bet grūti atgūt. Tās priekšā nav neviena attaisnojuma sadarbībai ar svešu varu vai savu labuma likšanai augstāk par valsts un sabiedrības inte-

resēm.

Mēs varam mācīties, ko nozīmē nepatīties nekādu grūtību priekšā. Ko nozīmē nesalūzt pat necilvēcīgos apstākļos. Zinot jūsu no paaudzes paaudzei nodotās liecības, mēs varam atrast spēku, lai izšķirīgās situācijās pieņemtu lēmumus arī šodien.

Un visbeidzot – mēs varam mācīties, ko nozīmē piederēt Latvijai. Vienmēr nest sirdi

Latvijas ideju, svešumā sargāt un kopt savu valodu, savu kultūru, svinēt savus svētkus un nodot nākamajam paaudzēm savas tradīcijas.

Jo, lai kur tu būtu un lai kas notiktu – Tu esi Latvija.

Tāpēc godināsim Latvijas brīvību, atceroties 42 322 mūsu līdzcilvēkus, tautiešus, vecākus, vecvecākus, bērnus un kaimiņus.

Lai Dievs svētī mūsu zemi!

Valsts prezidents Raimonds Vējonis (vidū), Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece (pirmā no kreisās) un Ministru prezidents Māris Kučinskis noliekot ziedus Komunistiskā genocīda upuru piemiņai pie Brīvības pieminekļa. Foto: president.lv.

APSVEICAM!

Pasaulslavenā Latvijas operdziedātāja, soprāns, Maija Kovaļevska pašlaik ir redzama un dzirdama Sidnejā, izrādē La Boheme. Šī opera ir vienreizēja ne tikai tāpēc, ka Maija dzied Mīmijas lomu, bet arī tāpēc, ka tā tiek uzvesta Sidnejas līcī.

18. martā Maiju varēja arī dzirdēt privātkoncertā Sidnejā, ko rīkoja Ojārs Greste, ienākumus veltītot Preiļu Brīvai skolai.

Cik apsveicama ir šāda labdarība!

Red.

LEĢIONA ATCERES SARĪKOJUMS

Sarīkojumu 16. marta piemiņai tai dienai, kad 1944. gadā kopā cīnījās leģionāri no 15. un 19. divīzijas Veļikajas upes austrumu krastā pie augstienes 93.4, vēl arvien rīko, kaut gan apmeklētāju skaits samazinās ar katru gadu. Šī gada leģionāru atceres dalībnieki atkal vispirms pulcējās Rukvudas (Rookwood) kapu latviešu bijušo leģionāru nodaļā 17. marta priekšpusdienā ziedu nolikšanai un pēc tam pie Daugavas Vanagu karoga, kur vispirms nodziedāja Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils ar Mārtiņa Lutera melodiju un vārdiem.

Piemiņas vārdus teica Helmutis Vabulis un Gundega Zariņa, pieminot, cita starpā, ka

leģionāru nodaļas kapu vietas kādreiz ziedotas, un tur atdusas daļa no kādreizējiem leģionāriem Sidnejā, kas aizgājuši mūžībā. Pēc piemiņas vārdiem visi vēl kopā nodziedāja Dievs, sargi mūsu tēvu zemi ar Jāņa Ērmaņa vārdiem, pēc kuŗas visi kopā teica Jēzus lūgšanu no

15. divīzijas leģionāru kaps. Pomerānija, 1945. gada marts.

Jaunās Derības diakones Gundegas Zariņas vadībā. Pēc atceres kapos apmeklētāji pulcējās Daugavas Vanagu namā Stanleja ielā uz siltām pusdienām ar desām, skābiem sautētiem kāpostiem, skābiem gurķiem un rupjo un saldskābo maizi, mīlastu pabeidzot ar saldmaizi un kafiju vai tēju.

Sekoja tvartā noraidītās kaŗavīru dziesmas, sākot ar Rīgas meičām skumjas ir sejas, kam turpinājumā bija Kad šķīroties no tēva mājām, Mirdzot šķēpiem zeltsaules staros un citas, kuŗām iespēlētām dziesmām pievienojās apmeklētāju balsis, tā pabeidzot leģiona piemiņas sarīkojumu.

Juris Krādzinš

Maija Kovaļevska, pie klavierēm Roland Peelman. Foto: O. Greste.